

L'aprenent de bruixot i Els Invisibles al rescat

JORDI SIERRA I FABRA

Il·lustracions de Francisco Ruizge

**L'aprenent de bruixot
i Els Invisibles
al rescat**

Jordi Sierra i Fabra

**L'aprenent de bruixot
i Els Invisibles
al rescat**

edebé

Títol original: *El aprendiz de brujo y Los Invisibles al rescate*

© Jordi Sierra i Fabra, 2019

© Il·lustracions: Francisco Ruizge

© Ed. Cat: Edebé, 2019

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia

Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, febrer 2019

ISBN: 978-84-683-4093-7

Dipòsit legal: B. 1273-2019

Impressió a Espanya

Printed in Spain

EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)

Índex

PRIMERA PART: La desaparició del professor Haggath

1. Silenci a casa 9
2. A la recerca del professor..... 18
3. El Mussol Blau..... 28
4. L'única solució 39
5. Els Invisibles ataquen de nou! 47

SEGONA PART: El molt honorable James Purfuit de Ballantine

6. Un pla brillant 61
7. Un senyor elegant i florit..... 72
8. Cita dominical..... 82
9. Al laboratori del professor Haggath .. 91
10. Les indagacions d'en Patrick 99

TERCERA PART: Els secrets de la mansió
Crow

- 11. Intrusos a la casa..... 111
- 12. Les signatures misterioses 126
- 13. La primera sorpresa 134
- 14. La segona sorpresa.....144
- 15. Canvis, canvis i més canvis 153

QUARTA PART: Una herència disputada

- 16. Tots presoners!..... 165
- 17. Amb una mica de màgia
n'hi ha prou 175
- 18. Lliures i a córrer! 189
- 19. Caos a la notaria 198
- 20. Retorn a la calma 208

EPÍLEG: Pau després de la tempesta

- 21. I una advertència final..... 219

PRIMERA PART:
La desaparició
del professor Haggath

1

Silenci a casa

Així que va creuar el llindar de la porta, en Mortimer es va adonar que el silenci era diferent del de sempre.

Potser era el seu instint.

Potser, només una sensació.

—Professor?

No va obtenir cap resposta.

Va deixar les coses sobre la taula i es va dirigir al laboratori secret, ocult rere una falsa mampara protegida per un armari que es desplaçava sobre les rodes de la seva base. El va empènyer, va obrir la porta i va treure el cap pel forat.

—Professor?

La mateixa resposta: el silenci.

Era molt estrany. Peter Hawthorn-Thorne

Haggath no sortia de casa tot sol. Mai. Per a això el tenia a ell. En les comptades ocasions que la seva cadira de rodes trepitjava els carrers sinuosos, sempre hi havia en Mortimer al darrere, empenyent-la, tenint cura de no trepitjar cap sot ni de sotraguejar gaire el professor. Ni tan sols se n'ocupava Lucius Plimton, perquè no els veiessin junts i els relacionessin.

Va tornar a posar l'armari al seu lloc i va mirar l'Arquimedes.

—Tu en saps res?

El gat el va observar de fit a fit, com acostumava a fer sempre, inalterable i molt quiet, sense moure ni un pèl dels bigotis. En Mortimer sabia que era pervers, que no li perdonava la seva presència a casa des de feia tres anys, des que el professor havia anat a buscar-lo a l'orfenat Monroe perquè necessitava un noi que fes de tot: de cuiner, de criat, d'ajudant...

Ajudant del bruixot més genial... i secret de la història.

—De vegades crec que pots parlar i no ho fas —va dir al gat.

L'Arquimedes va semblar que somreia.

—D'acord. —En Mortimer va arronsar les espatlles—. Però t'aviso que, si el professor no torna aviat, tu no menges.

Es va dirigir cap a la porta de la casa i va treure el cap al carrer.

Res per la dreta, res per l'esquerra. Els mateixos caminants de sempre, les mateixes botigues de sempre, el mateix ambient de sempre.

Va travessar la calçada.

—Senyora Mulhoney, heu vist el meu amo?

La dona, més ampla que alta, amb la cara que semblava un globus inflat, li va respondre sorpresa:

—No, Morty. Aquesta sí que és bona! Que ha sortit tot sol?

—Doncs no ho sé, però a casa no hi és.

—Aquests avis despistats... —va fer la senyora Mulhoney, maternal—. El meu pare

també està perdent la xaveta i, de vegades, hem d'anar-lo a buscar a la taverna, o a la plaça, o a qualsevol altre lloc.

A en Mortimer no li havia passat pel cap que el professor s'hagués tornat boig o estigués senil, però va preferir no dir res. Per a la gent del barri, no era més que un vellet tranquil que vivia de rendes. Ningú sabia qui era en realitat.

Bé, allò era tot un misteri, i no sabia com resoldre'l, així que va optar per esperar.

L'Arquimedes va continuar observant-lo en silenci.

En Mortimer va guardar la compra, va netejar el que ja estava net només per fer alguna cosa, i es va resistir a ficar-se al laboratori per experimentar pel seu compte. Tenia prohibit fer-ho tot sol. En això, Peter Hawthorn-Thorne Haggath era encara implacable. Tot al seu temps i sense presses. Li estava ensenyant a espavilar-se per aquella habitació plena de centenars, milers d'ampolles, pots, terrines, recipients, peveters amb pólvores i líquids de

tots els colors. Li ensenyava a reconèixer-los i, el més important, a saber com barrejar-los. Li permetia preparar pocions senzilles i fàcils, sense risc, i li parlava de les propietats dels diferents components, que incloïen plantes i arrels a més de les pólvores i solucions químiques. Per això, a vegades, lamentava que el seu mestre s'ho prengués amb tanta calma.

«Tens dotze anys», li recordava. «No vulguis córrer. L'alquímia és massa poderosa per dominar-la a la teva edat. I no cal dir la màgia, el poder de manipular l'energia. Jo no vaig ser capaç de fer-ho fins que vaig tenir trenta anys o més».

A en Mortimer tenir trenta anys li semblava... Allò era més de mitja vida, perquè n'hi quedaven divuit per arribar a ser tan vell!

No sabia si preparar el dinar, perquè es refredaria si ell trigava gaire, de manera que es va asseure en una cadira disposat a esperar-lo.

I com era que se n'havia anat el professor i havia deixat la porta del carrer sense tancar-la amb clau?

Allò sí que era molt més estrany.

—Vols deixar de mirar-me tan fixament?

—va cridar a l'Arquimedes.

Com que el gat no es movia, li va llançar el cap d'una espelma.

Ara sí, es va quedar tot sol.

Però sabia que un dia l'Arquimedes acabaria venjant-se'n.

Al cap d'una hora, en Mortimer va començar a preocupar-se de debò.

Al cap de dues hores, va començar a espantar-se.

A les tres hores, ja va ser conscient que alguna cosa estranya li havia passat al seu amo.

Va sortir a mitja tarda de casa i la va tancar amb clau. No podia més. I si estava atrapat en un fangar envoltat de nens que se'n reien o, pitjor encara, ferit? I si l'havien portat a un hospital? Si hagués estat conscient, hauria donat les seves dades, però si no ho estava... Ja no importava el motiu de la seva absència, la causa per la qual havia sortit de casa sol. El que importava era trobar-lo.

Tan bé que havien anat les coses des de la detenció de l'alcalde i enemic del professor.

I com havia canviat el professor, deixant de ser tan esquerp per convertir-se en un veritable mestre.

Fins i tot treballava menys, encara que es passés hores al laboratori fent experiments perquè, com ell mateix deia: «Un sempre ha d'estar aprenent, fins al final».

En Mortimer mai havia estat tan feliç.

Tot d'una s'adonava que, si el professor Haggath moria, ell, sent menor, hauria de tornar a l'orfenat Monroe. No el deixarien quedar-se sol, ni quedar-se a la casa. A més, es descobriria el laboratori secret.

—Professor, on és?! —es va desesperar.

El va buscar pertot arreu, fins i tot a l'església, per més que sabia que Peter Hawthorn-Thorne Haggath mai hi posava els peus. Va rastrejar carrers, places, va preguntar aquí i allà si havien vist un home en cadira de rodes. Les respostes eren les mateixes: «No», «no», «no».

Al capvespre, cansat, en Mortimer va tornar a la casa.

La seva última esperança, que l'amo ja hagués arribat, es va esvanir així que va obrir la porta.

L'Arquimedes, mort de gana, se li va fregar contra les cames en un senyal de treva mentre roncava plàcid.

En Mortimer li va donar menjar. I ell també va fer un mos. Després es va asseure una altra vegada en una de les cadires, es va repenjar a la taula i, gairebé sense adonar-se'n, va abaixar el cap, vençut pel cansament i amb dos ploms pesant-li a les parpelles.

Es va quedar adormit.